

ליאור שטרנברג הברושים

מעלף מן היום בחמש אחר הצהרנים
נפלתי אל תוך שנה כבדה כאלו הכה בי מישהו בפטיש,
מתעורר מערוב, בוחה בגזיר השמים שתוחם החלון המקרי
של חדר השנה, בחדי הברושים הנעים בתוכו
לאטם, ברוח.

הם נראים מכאן כמו עשביים, נוטים לפה ולשם, קלות,
בזרם הבלתי נראה, ראשם נשא אל פסגה זוהרת, חלקה, כחלה.
אני מתישב, עדיך סוכך את ראשי בפני המלת החוץ והפנים, ובחלון, הברושים
לובשים פתאום גוף – מוצקים, ארכי גו, שרשיהם תחובים עמק
אל תוך אדמת הגנה השכנה, ואני שומע אותם אומרים:
"הרי לכם תצפית חדשה על החיים.

בשנה הקרובה, כבית זה, תראו את בתכם לומדת לזחל,
ללכת, לדבר, היא תפשט את בגדי הקיץ
ותלבש בגדי חרף ושוב, לקראת הפסח, בגדי קיץ חדשים
במדה חדשה, ועדין תשלמו 4000 ₪ לחדש,
לא כולל ועד בית, מעלית, ארנונה וכו', ומרפסת הסלון
עוד תציג לפניכם את נוף העיר המערבית,
אורות נאון ואפלה ערפלית של עמק, ברושים, צפצפות,
ילדים על אופניים, חלונות מוארים, קרובים, צלליות גברים ונשים במרפסות,
ונגן הקרן העלום והמורה לפסנתר מן הדירה הסמוכה
עוד ינגנו למענכם, אם תקשיבו, פתייתי באך ומוצרט לקול נהמתם הלא פוסקת
של כלי הרכב בדרך איש-שלום, שורת בתים אחת מתחתיכם, הדומה
כמוכח לקולו של הנקה: איתן, טרוד, מבשר."